

til at dispensere oppe paa Grønland. Det ærede Medlem ved meget vel, i hvert Fald vidste Einar Mikkelsen, som var Chef paa „Agnes“, det, at vi var ude af Stand til at give nogen almindelig Tilladelse til at oplosse Gods paa Grønland ved den Lejlighed, der her var Tale om, men han vidste meget vel, at vi vilde se gennem Fingrene med, at Godset blev oplosset i det Tilfælde, at man ikke kunde have det om Bord, og som et Eksempel paa vor Velvillie overfor „Agnes“ skal jeg anføre, at den grønlandske Styrelse har købt alt det Gods, der blev efterladt deroppe, for at det ikke skulde ligge dør til ingen Verdens Nytte.

Nu siger det ærede Medlem: Hvilke Begunstigelser har Ministeren da givet Færingerne? Jeg har givet Færingerne al den Begunstigelse, jeg var i Stand til at give dem efter Loven. Det er min Forpligtelse at overholde Loven, og Loven bestemmer, at de grønlandske Landsraad skal høres i Sager af den Natur. Det har jeg maattet rette mig efter, og det har jeg ogsaa rettet mig efter, og hvis jeg ikke havde rettet mig efter det, vilde det ærede Medlem med Rette have kunnet gøre mig Bebrejdelser derfor. Jeg har efter at have hørt de grønlandske Landsraad ogsaa rettet mig efter deres Henstillinger, og det synes jeg ikke, det ærede Medlem kan bebrejde mig. Tværtimod synes jeg, det ærede Medlem maa stille sig paa det samme Standpunkt som jeg, at Loven skal overholdes, og at man skal tage Hensyn til de grønlandske Landsraad. Jeg har allerede ved Citat gjort det ærede Medlem opmærksom paa, hvorledes de grønlandske Landsraad ser paa dette Forhold; de hævder det som en Livssag for den grønlandske Befolkning, at der ikke gives en almindelig Adgang til Territoriet. Hvis det ærede Medlem nu vil indskrænke sig til at sige, at man ønsker kun Adgang til de Dele af Territoriet, hvor Grønlænderne ikke kommer, saa betyder det ingenting, for den grønlandske Fiskerbefolkning fisker nu praktisk talt overalt paa Territoriet, hvor der er Fisk at tage, og vil komme til at gøre det i endnu højere Grad i Fremtiden. Det er jo slet ikke rigtigt, at Grønlændernes Aktionsradius er bestemt af, hvor langt Kajakken kan række; det er for Resten meget vidt, thi som bekendt gaar Grønlænderne ofte langt ud med deres Kajaker, det er f. Eks. ikke nogen ukendt Ting, at de gaar over Disko-Bugten med deres Kajaker, altsaa mange, mange danske Mil, endogsaa under farefulde Forhold.

Men der er store Motorbaade deroppe, som Staten har skaffet til Raadighed for den grønlandske Fiskerbefolkning, saadan at de meget vel er i Stand til at gaa ud paa Territoriet og tage Fisk dør, naar der er Fisk at tage. Det, som for mig er det afgørende her, er, hvorvidt Grønland skal være et Stridsspørgsmaal her paa Rigsdagen og i det danske Folk. Hvis det skal komme dertil, at vi skal strides, som vi her gør, om grønlandske Forhold, er det min Overbevisning, at saa er vi ved Begyndelsen til Enden af vort Herredømme paa Grønland, og navnlig er vi det, naar man, som det ærede Medlem Hr. Hendriksen har gjort, forlanger, at vi skal gaa imod et udtrykkelig udtalt Ønske fra den grønlandske Befolknings valgte Repræsentanter. Hvis man mener, at de Lovbestemmelser, vi har, er urigtige, nu vel, saa maa man i Rigsdagen enes om at forandre dem. Her er jo ikke Tale om nogen Partisag, jeg staar jo ikke som Partiminister og skal varetage Grønlændernes Interesser, jeg er sat til at vaage over, at Lovene for Grønland overholdes, og jeg føler det som min Pligt at værne den grønlandske Befolkning. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er en Befolkning, hvis overvejende Flertal mere er dansk end grønlandsk, en Befolkning, der ser hen til Danmark som et Land, der vil værne dem; de har jo heller ikke til syvende og sidst noget andet Værn end det, det danske Samfund, den danske Stat kan give dem. Jeg føler mig altsaa forpligtet til at varetage Grønlændernes Interesser, men stiller mig ved Siden deraf paa det Standpunkt, at alt, hvad vi kan gøre uden at gaa den grønlandske Befolkning for nær for at hjælpe Færingerne, der mangler Fiskepladser, det skal jeg villigt gaa med til.

Finansministeren (Bramsnes): Det ærede Medlem Hr. Pürschel spurgte, hvorledes det gik med Omvurderingen af Statens Ejendomme til Forrentning og Afskrivning; det ærede Medlem havde spurgt mig derom i sin første Tale, men jeg havde glemt at svare. Jeg beder undskyldte og vil gerne sige til det ærede Medlem, at vi arbejder stadig paa at komme frem til en solidere og mere passende Vurdering af de forskellige Statsaktiver. Men det er naturligvis ikke et Spørgsmaal, som kan ordnes i en Ruf. Det gælder om at finde de rigtige Veje i saa Henseende.

Jeg glemte, da jeg havde Ordet for et Øjeblik siden, at gøre en Bemærkning an-